

Ostré hučení větru a mráz, který začal vykreslovat mapy ledu po okrajích hledí přilby, to bylo to jediné, co Nick vnímal, když vypnul motor svého tryskového postroje. Počítač mu před očima začal v rychlém sledu promítat varovná upozornění, některá se následně přesunula k hornímu ohraji hledí, a zůstala tam výhružně blikat. Nevadilo mu to, rozhlédl se po ostatních, zbytek jednotky se zdánlivě beztlíže vznášel okolo, už byli přímo nad cílem, takže když mu motor náhodou znovu nenaskočí, aspoň sebou plácne na nějakého toho žluťáka pod nimi.

Gravitace konečně definitivně porazila zbylou sílu vypnutého motoru a jednotka Barakůd začala pomalu padat. Nick „Obrpták“ Hornblower se zhluboka nadechl, teď přišla jeho chvíle, čas na proslov. Začal: „Mocní Ocelí ptáci, kovové perutě její Jasnosti, nepokojní vzdušní hřebci, teď přišel Váš čas, Mishimští zkurvenci zabíjeli Vaše udatné druhy a Vy jim to...“ „Drž už hubu Nicky“ ozval se seržant Bheer „Rozkaz pane!“ odpověděl rychle Nick. Šifrovanou frekvenci okamžitě zaplavil potlačovaný smích zbytku jednotky. „Tak jo hoši, jdeme na to, Mishimská základna 1500 metrů pod námi, odjistit zbraně, nabít tříštivý!“ Nick poslušně splnil seržantův rozkaz a uvažoval, že by si měl na večer sehnat nějakou děvku, dneska asi bude mít chuť na nějakou asiatku ...